

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning vedrørende et af delegerede for Danmark og Sverige i Stockholm i Aaret 1929 vedtaget Forslag til Overenskomst om Samarbejde mellem de to Lande angaaende Isbrydningstjeneste i Øresund og visse tilgrænsende Færvande.

(Forslaget findes i Tillæg C. Sp. 1297).

Sagen sattes til Forhandling.

Hans Rasmussen: Vi har alle endnu i frisk Erindring de Forhold, der gjorde sig gældende forrige Vinter, da Søfarten for en stor Del standsede paa Grund af Is-hindringer, og jeg antager ogsaa, vi mindes det behagelige Indtryk, der fremkaldtes ved den Samvirken, der etableredes mellem Danmark og Sverige for at mindske Vanskelighederne. Det Omraade, som berøres af det Forslag til Beslutning, der her foreligger, omfatter de Bestræbelser, man den Gang kom ind paa, og som i og for sig maa siges at være naturlige for to Nabolande som Danmark og Sverige. Jeg hilste med Tilfredshed den Samvirken, som den Gang blev indledet, og jeg hilser i Dag med Tilfredshed, at vi nu staar overfor gennem en Rigsdagsbeslutning at skulle fæstne det Arbejde, der i kommende Tider kan gøres for at bringe Hjælp til nødstedte Skibe enten med Hensyn til Proviantering eller med Hensyn til at bringe dem ind i eller ud af Havne.

Hvad nu Indholdet af det foreliggende Forslag angaar, skønner jeg ikke, der er Grund til at gøre Indvending mod nogen af dets Bestemmelser. Man kunde maaske sige, at i og for sig kunde Regeringen ordne dette Spørgsmaal uden at gaa til Rigsdagen, men jeg er alligevel glad ved, at man møder her hos Rigsdagen for at faa dennes Tilslutning til den Aftale, der er truffet med Sverige. Jeg tror, det ligesom underbygger den Ordning, man tilsigter. Men samtidig forekommer det mig, at man ogsaa gør den mere betydningsfuld, idet man derved ligesom forkynder for hele den søfarende Verden, at Danmark og Sverige herved paatager sig den Opgave under Isvanskeligheder at holde Vejen fri mellem Nordsøen og Østersøen.

Dette medfører, saa vidt jeg kan skønne, ogsaa øget moralsk Forpligtelse for os til til enhver Tid at have det Materiel, der maatte kræves til den Gerning, man her har paataget sig. Jeg haaber, at vi vil

være i Stand til at løse de Opgaver, der saaledes maatte melde sig under kommende Isvanskeligheder.

Jeg hilser med Tilfredshed de Bestemmelser i Forslaget, der siger, at man eventuelt vil udvide Virkeomraadet i Retning af at imødegaa Isvanskeligheder, og jeg vil, idet jeg i øvrigt her ganske kort skal anbefale det det foreliggende Forslag, blot tilføje, at jeg er tilfreds med, at man i en af de sidste Artikler bestemmer, at den Ordning, der her etableres, kan bringes til Ophør til et hvilket som helst Tidspunkt ved en simpel Udveksling af Noter mellem de to Regeringer. Jeg haaber ikke, at den Situation skal komme til at foreligge, at man opsiges denne Ordning, men jeg finder det rigtigst, at man paa et Omraade som dette, hvor man dog staar overfor noget temmelig uprøvet, har en saadan Bestemmelse.

Sluttelig skal jeg med Henblik paa de Oplysninger, der gives i den af Landstingsudvalget afgivne Betænkning, sige, at jeg gaar ud fra, at det Raad, som der er Tale om at nedsætte, og som Ministeriet for Søfart og Fiskeri i paakommende Tilfælde skal raadføre sig med ved den praktiske Udformning af Isbrydertjenesten, indenfor sine Rækker ogsaa vil have Repræsentanter for Erhvervs-livet, og at man under sit Arbejde med at organisere denne Isbrydertjeneste stadig vil have for Øje, at det i høj Grad er Eksportinteresserne, det drejer sig om at varetage. Det ligger nær for mig som Repræsentant for en isoleret beliggende Landsdel at paapege dette, men i øvrigt tror jeg, man fra alle Sider vil indrømme, at det i vore Dage i saare høj Grad maa siges at være Eksportinteresserne, der dikterer os Foranstaltninger af den Natur, der her er Tale om. Jeg maa derfor have Lov til at gaa ud fra, at man aldrig vil glemme disse Interesser, naar man i paakommende Tilfælde skal i Gang med at organisere den Isbrydertjeneste, der her er Tale om.

Hedelund: Det, der her foreligger, er dels Etablering af et Samarbejde om et rent praktisk Spørgsmaal med en anden Stat, og dels en Hjælp til vort Erhvervsliv, idet Forholdet er det, at der mellem Erhvervslivet og de trafikale Forhold bestaar et ligefremt Forhold, forstaaet paa den Maade, at gode Kaar for Erhvervslivet giver gode Kaar for Trafikanterne, og at Vanskeligheder for Kommunikationen virker hemmende for Erhvervslivet.

I al Almindelighed er det vel saaledes, at man særlig ser trafikale Forstyrrelser til Lands, men Erfaringerne fra forrige Aar